

Evenimente profetice în actualitate

Luni, 13 martie 2006

Gili Cârstea

Sâmbătă după-amiază la Paris, cu 63 de voturi pentru, 2 împotriva și 3 abțineri, Federația Protestantă din Franța a primit în rândurile ei, cu drepturi depline, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Franța.

Ambele entități anunță mariajul fericit pe siturile lor, exprimându-și satisfacția că îndelungatele negocieri au dat în sfârșit roade, iar acum pot lucra împreună pentru binele societății europene. Delegația adventistă prezentă la dezbateri a considerat că participarea ei în sabat la o astfel de adunare este potrivită, contribuind la o și mai mare slavă a cauzei lui Dumnezeu pe pământ. Intervievat imediat după vot de către redactorul de la BIA, președintele Uniunii, Jacques Trujillo, a declarat: “Încerc un sentiment de bucurie. Sunt convins – prin temperament, dar și prin convingere și prin meditație – că locul nostru este aici, și că avem de jucat un rol în FPF. Împărtășesc și un simțământ de satisfacție pentru munca realizată, contactele multiple, dezbaterile, clarificările, etc... Iar satisfacția mea este împărtășită și de ceilalți colegi ai mei adventiști, ca și de diferiții interlocutori din FPF. În sfârșit, simt un oarecare entuziasm în perspectiva viitorului și a făgăduințelor lui.”

Ce viitor poate avea adventismul din Franța alături de FPF? Federația spune cât se poate de clar că viitorul ei este ecumenismul, unitatea vizibilă a trupului lui Hristos, alături de toți creștinii din Europa. Prin președintele ei, Jean-Arnold de Clermont, federația este puternic angajată în organizarea Reuniunii Ecumenice Europene.

Domnul Clermont a vizitat România anul trecut pentru a stabili detaliile ultimei runde a pelerinajului ecumenic ce se va desfășura în septembrie 2007 la Sibiu. Cele mai multe biserici membre ale FPF sunt și membre ale CEC/KEK (Consiliul Bisericilor Europene) iar președintele acesteia este tot domnul Clermont, președintele FPF. KEK, alături de CCEE (Consiliul Conferințelor Episcopale din Europa – înglobând toate episcopatele catolice), și-au dat mâna pentru unirea vizibilă a bisericii creștine din Europa și au convenit asupra unei Carte comune, în care se specifică fără dubii acest scop final. Creștinii din Europa trebuiesc adunați în singura, adevărata, sfânta și

apostolica biserică universală, iar cele două mari conglomerate bisericesti au luat măsuri serioase ca acest lucru să poată fi realizat. Scriptura și Spiritul Profetic spun și ele lămurit că aceasta se intenționează și că aici se va ajunge, iar rezultatul obținut nu va fi „unirea trupului lui Hristos,” ci Babilonul cel Mare, devenit o „locuință a oricărei păsări necurate și urâte,” a cărei prăbușire va îngrozi pe locuitorii pământului.

Aceasta este „perspectiva viitorului” și „făgăduințele” pe care le așteaptă conducătorii Uniunii din Franța? Ei văd în această alianță numai avantaje pentru poporul lui Dumnezeu, dar curând se va dovedi că gestul a fost unul de înaltă trădare față de cauza lui Dumnezeu. Acest gen de orbire a caracterizat pe toți împărații lui Israel, cu mici excepții. Ei au crezut că vor îndeplini misiunea divină pe pământ doar dacă vor fi ca celelalte neamuri, „slujind lemnului și pietrei” (Eze 20:32).

Reacția membrilor bisericii din Franța a fost ne semnificativă, ceea ce susține afirmația savantului iezuit Karl Rahner că „nu trebuie supraestimat pericolul unor rebeliuni ale membrilor împotriva deciziei conducătorilor lor bisericesti pentru unitate,” deoarece și la noi se practică “același gen de supunere față de conducători ca și în Biserica Romano-Catolică.” După mai bine de zece ani de acomodare cu preoții altor confesiuni, de activități comune și erodare masivă a distinctivelor doctrinale, este normal ca membrii noștri să nu vadă nimic anormal în asocierea cu „bisericile surori.” Același proces se desfășoară acum și în țara noastră, deși fără mare tam-tam, iar Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din România va păși pe același drum ca toate celelalte entități ale bisericii din Europa.

Unii se pot întreba ce ne privește pe noi ce se întâmplă în Franța și de ce acordăm o așa de mare atenție acestui eveniment.

Există două motive principale. Primul este acela că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o instituție internațională și încă nu am auzit să se fi privatizat. Tot ce se întâmplă în biserică, indiferent de zona geografică, ne privește pe toți și afectează tot corpul. Al doilea motiv este acela că aderarea la FPF a Uniunii din Franța nu s-a făcut fără acordul Diviziunii sau al Conferinței Generale, ceea ce devine un tipar care se va aplica tuturor Uniunilor din Europa, și în special Uniunii Române, date fiind constrângerile legate de apropiata aderare a țării la Uniunea Europeană.

Deși situația este extrem de gravă, iar asemenea pași periculoși erau de neimaginat cu câțiva ani în urmă, totuși constatăm un lucru interesant: în publicațiile bisericii sau pe siturile ei – oficiale sau neoficiale – tăcerea la acest subiect este asurzitoare. Deși se desfată să ne intoxice cu toate nimicurile care se întâmplă prin câmpul misionar, de la ieslele nativității prin fundul Moldovei până la „Ziua ușilor deschise” la Peretu, paginile de știri ale siturilor adventiste nu suflă o vorbă despre pasul epocal pe care l-a făcut

biserica în aceste zile. Să fie o teamă de reacția membrilor, cei mai mulți cu o doză considerabilă de respect pentru Spiritul Profeției? Sau mai degrabă deoarece toți știu că aceasta este o mișelie fără margini, cea mai nătângă și uluitoare acțiune pe care o putea accepta o biserică a cărei înaltă chemare era să avertizeze lumea exact față de asemenea pericole?

Afară de cei care se află printre noi cu alte treburi, corpul pastoral adventist știe bine în forul lui interior că un asemenea pas este nefast. De ce tace? Unde sunt cei șapte mii care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal? Ce își închipuie ei că realizează prin această tăcere complice? De ce se feresc să înfrunte realitatea cu capul sus, permițând poporului să cunoască adevărul și să analizeze deschis ce dorește să facă și încotro se îndreaptă? Dacă poporul va dori să-l urmeze pe Baal, foarte bine; dar de ce se fac complici unor operațiuni secrete și unor acțiuni față de care oamenii sunt ținuți în beznă? Dacă știrea că la Scrioaștea din Deal s-au botezat doi romi merită atenția cuvenită în buletinele de știri, cum se face că o acțiune de asemenea proporții trece neobservată de toate instanțele de informații ale bisericii? La slujitorii întinericului care trag sforile prin manevre politice, mentalitatea struțului este acceptabilă; dar este inadmisibil ca ea să afecteze într-o asemenea măsură pe slujitorii neprihănitii, care au fost destinați de cer să ducă lumii ultima solie de lumină și har.

Președintele Uniunii Franceze ne spune că el este convins că avem de jucat un rol în FPF, dar nu ne spune care este acel rol. Speră el să poată trage frâna efortului ecumenic aproape amețitor care a prins creștinismul european? Greu de crezut. Într-o alianță în care deciziile se iau prin vot, iar voturile sunt distribuite pe baza numărului de membri, ce poți face cu unsprezece mii de membri pe lângă cei aproape un milion ai celor care doresc ecumenismul cu orice preț?

Lucrurile sunt în plină desfășurare, evenimentele descrise de slujitoarea Domnului se adeveresc mai serios decât ne-am imaginat, iar unele chiar depășesc în magnitudine așteptările noastre. Acum este nevoie mai mult ca niciodată de discernământ spiritual, tărie de caracter și loialitate față de descoperirea profetică ce ne-a făcut un popor al vremii sfârșitului, căci fiara stă gata să se ridice din abis, iar doamna care trebuie să-și ocupe locul în cârca ei a început să-și servească băutura amețitoare prin ținuturile lui Israel.

Iar Domnul Dumnezeu ne avertizează mai serios ca niciodată: „Nu veți vedea împlinindu-se ce vă închipuiți, când ziceți: Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!”